

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Đến một vườn măng cụt rậm rạp, Tư Cầu ra lệnh ngừng lại và cho tập hợp anh em. Đứng bên cạnh con Ba, Tư Cầu đồng dặc lên tiếng:

- Việc này gấp rút nên tui hông nói cà kê dê ngỗng gì hết, tui muốn thả cô này, vậy anh em tính sao?

Tên chính trị viên hỏi liền:

- Xin hỏi anh vì sao thả cô chớ?

Tư Cầu hăng hái đáp:

- Vì cô là một ân nhân cũ của tui, cô đã cứu sống tui trên cặng. Người đàn bà đã liều chết giúp tui vượt cặng hồi tui bị Tây bắt đưa lên Sài gòn, mà anh em đều có nghe tui kể chuyện lại, chính là cô này đây!

Một số anh em “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên, rồi mọi người xầm xì bàn tán xới nhau lảng xăng như lấy làm kỳ thú lắm vậy. Thấy thế, tên chính trị viên hét to lên:

- Ê, cái đó thuộc về chuyện riêng của anh, chuyện cá nhân của anh mà anh đem bươi ra đây làm chi hả?

Liếc thấy con Ba có vẻ ngờ ngác giữa đám người xa lạ đang quyết định về sự sinh tử của mình, Tư Cầu liền hướng về cô ta mỉm cười như để “trấn an” rồi hất hàm hỏi lại tên chính trị viên:

- Sao lại chuyện riêng? Chuyện riêng mà đã trở thành chuyện chung vì nếu cô không liều mạng lúc trước thì làm gì còn có thằng này ngày nay để sống chung với anh em như vậy nè?

Tên chính trị viên cười lên hô hô:

- Có mợ thì chợ cũng đông bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì! Hứ anh làm như anh là anh hùng cứu quốc số một vậy! Cái cỡ của anh, tôi nói đây anh đừng buồn nghen, cái cỡ của anh cầu lấy thúng cỡ một gia mà xúc bảy ngày bảy đêm cũng không hết nữa đa.

Tư Cầu chụp lấy cây côn của viên quan hai tây tử trận dắt trước bên cạnh cây Herstal “ruột” của anh ta và lên cò nghe cái rắc làm cho tên chính trị viên hoảng kinh nhảy nai và la chói lói, rồi hấn ta cũng lập cập rút lấy cây lục của mình ra quơ quơ trước mặt như muốn xua đuổi Tư Cầu đi dang ra xa vậy. Trong lúc ấy, anh trung đội phó nhảy lại giữ lấy bàn tay cầm súng của Tư Cầu và nhăn nhó năn nỉ:

- Ý trời ơi, anh làm như vậy là... hông nên đó anh Tư!

Tư Cầu quát mắt hỏi lại:

- Bộ anh tính binh nó hả?

Anh phó vội buông tay Tư Cầu ra và chặc lưỡi liên hồi:

- Anh nói vậy là hông hiểu bụng tui rồi! Nhưng anh nổi nóng bắn chết thằng chả rồi dia trong biết ăn nói làm sao với mấy anh lớn đây?... Thôi anh Tư à, thằng chả muốn nói gì thì thầy kệ nó mà!

Tư Cầu gườm gườm nhìn về phía tên chính trị viên:

- Anh để tui nã cho nó một phát rồi muốn tới đâu thì tới! Bộ nó nói tui xò với nó hoài sao chớ! Cái thứ này nhịn riết rồi nó lừng lên đa anh!... Dầu cho có bề nào đi nữa, bắt quá tui bỏ nơi đây mà dong đi, chớ ai làm gì được tui!

Anh phó lại chặc lưỡi:

- Anh giết thằng chả rồi anh bỏ anh em đây để đi trốn, cái chuyện đó dễ rồi, nhưng tui hỏi anh: anh trốn mấy tay tổ dưới này thì được, chớ bộ anh tính trốn luôn... kháng chiến sao?... Mà anh thì nhứt định không chạy theo Tây rồi!

Tư Cầu buông thõng khẩu súng xuống, thở dài:

- Anh nói phải. Tui trốn kháng chiến không được và bỏ anh em đi cũng không đành. Nhưng thôi việc đó tui sẽ liệu sau, còn bây giờ tui xin anh em nghe theo tui một lần này ... (nói đến đây, Tư Cầu ngược mặt nhìn về phía anh em đang đứng rải rác ở chung quanh) Tui xin anh em làm phước tha cho cô này. Như tui đã có dịp kể sơ qua cho anh em nghe: cô này chẳng những là ân nhân của tui mà còn là người quen biết, người đã có lúc ăn ở với tui chẳng khác như... một cặp vợ chồng...

Ngừng một chút như để dần xuống nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng, Tư Cầu lại nói tiếp:

- ... Tui xin anh em cho tui có dịp đền ơn trả nghĩa, tui xin anh em tránh cho tui một việc làm tổn âm đức, thất nhân tình. Hơn nữa, nếu xét cho cùng thì cô này chẳng có tội tình gì cho nghiệt lắm, trong thời buổi loạn lạc này một thân đàn bà con gái không cha, không mẹ, không nhà, không cửa, sống nổi trôi từ trên xứ người cho

tới khi... đụng người chồng bây giờ... hoàn cảnh như vậy tuy không tốt đẹp gì nhưng cũng thiệt đáng xót thương... Vợ con, chị em mình may mà ở yên được dưới vườn chớ nếu gặp cảnh lưu lạc bơ vơ giữa nơi xa lạ, trên chợ búa thị thành thì thiệt hồng biết đâu mà lường trước được...

Liếc thấy mọi người có vẻ cảm động trước những lời lẽ tuy mộc mạc nhưng chí tình của Tư Cầu, tên chính trị viên bèn hét lên:

- Ai dại thì nghe theo lời chả, chớ tôi nhứt định không tha con Việt gian đó nghen!

Con Ba, từ đầu chí cuối nín thình nay nghe nói vậy cũng nổi dóa nói trả lại:

- Anh hồng biết đánh gì hết mà cũng xía vô hoài! Thử thời anh gặp hoàn cảnh của tôi, anh còn tẻ lậu hết chỗ chê nữa! (đoạn nó day qua bảo Tư Cầu) Thôi anh Tư, anh để mấy chả muốn ăn thịt ăn cá gì em đó thì làm, chớ bộ mấy chả nói con này sợ chết lắm sao chớ!

Tên chính trị viên cười rộ lên:

- Cái bản mặt như vậy mà còn làm bảnh hoài! Thứ đồ ôm hót ba thằng Tây mà còn nói giọng như bà nội người ta. Cái thứ của mày thì chỉ có cách gọt đầu, lột quần áo rồi đóng bè chuối thả cho trôi lên trôi xuống dưới sông thì mới xứng!

Con Ba chỉ mới vừa “hứ” một cái thì Tư Cầu đã lên tiếng chen vô:

- Thôi em ơi, hơi sức đâu em nói tay đôi với cái thằng cha lẻo mép đó.

Con Ba nhìn lườm lườm tên chính trị viên rồi cười mũi đáp lời Tư Cầu:

- Em thấy anh em ở đây coi bộ dễ chịu hết, riêng có thằng chả làm hùm làm hổ quá trời! Hồng biết thằng chả là ông hoành ông trấn gì mà dữ vậy. Bộ nó nói em đây không có mòng có mỏ sao? Cái thứ đó, hồi em còn trên Nam Vang mà lảng cháng là em đập quần lên đầu liền!

Thấy con Ba xài xể tên kia như vậy, Tư Cầu cũng mát ruột một phần nào, nhưng sợ con Ba đi quá trớn nên anh ta vội chặn lời nó lại và day qua hỏi anh em:

- Tự này giờ, tui nói sơ sơ vậy chắc anh em cũng dư rõ về cái trường hợp đặc biệt này rồi... Anh em nghĩ lại coi: trong thời buổi giặc giã loạn xạ này, tha hay giết thêm một người nữa thì có nghĩa lý gì đâu, huống hồ gì đây là một người đàn bà đáng để cho anh em xót thương hơn là thù ghét... Tui đã hết lời với anh em rồi vậy bây giờ anh em... tính sao đây?

Tên chính trị viên lại la lớn lên:

- Tính giết nó chớ tính sao nữa! Anh em đừng có nghe theo thằng cha đó nghen! Thằng chả tính đánh đòn cảm tình với anh em ư!

Tư Cầu lừ mắt nhìn hắn ta:

- Tui hỏi anh em chớ bộ hỏi anh sao?

Tên chính trị viên đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói gằn:

- Thì anh em có ai giỏi thì đứng ra trả lời đi!

Thấy mọi người đều nín thình, anh “phó” bèn tăng hắng lên một tiếng rồi rụt rè nói vô:

- Theo tui thì tui này... không có ý kiến gì ráo... Việc này xin để cho... hai anh lớn ở đây tính sao đó thì tính miễn là êm thấm thì thôi...

Tên chính trị viên gật gù:

- Đọ, anh thấy chưa anh Tư! Phần tôi quyết không tha cái con này và tôi cũng xin nói thêm để anh em ở đây rõ: tất cả anh em ở đây sẽ chịu trách nhiệm hết tội nếu để cho con Việt gian này tẩu thoát.

Tư Cầu chưa biết nói năng ra sao thì con Ba đã bước lại bên anh ta, rồi quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nói dần từng tiếng:

- Bộ anh nói con này sợ chết sao? Phải sợ chết, sao hồi tôi còn kẹt trên xe máy cha không dám xáp lại gần? Nhưng thôi, mấy anh muốn cho tôi phải chết hả? Được rồi, tôi sẽ chết cho mấy anh vừa lòng...

Đoạn nó day qua nắm lấy tay Tư Cầu và cố lấy giọng thản nhiên nói:

- Anh Tư, nếu em có phải tội chết, em xin anh một ơn huệ cuối cùng...

Tư Cầu cự nự:

- Cái gì mà “chết” hoài hồng biết ! Anh đó thằng nào dám động tới em! Muốn giết em phải bước qua xác chết của thằng này đã!

Con Ba tha thiết nói tiếp:

- Em rõ bụng anh lắm rồi, nhưng việc này đâu có đáng để anh thí mạng một cách rề rề như vậy ! Anh để dành nó xài những dịp khác cho có nghĩa lý hơn. Nếu anh thiệt còn thương tưởng đến em, em chỉ dám xin

anh một điều: em sẵn sàng để cho anh em xử tử, nhưng em muốn được chết bằng một phát đạn, bằng một lưỡi dao của chính tay anh... Thiết không có cách nào chấm dứt cuộc đời trôi nổi của em mà làm cho em mát dạ hơn lòng hơn cách ấy được. Đó, cái ơn huệ cuối cùng mà em muốn cầu xin anh, chỉ có bấy nhiêu thôi anh Tư!

Tư Cầu gạt ngang:

- Ý đâu có được em!

Đoạn anh ta chong mũi súng lên, quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nhìn tất cả anh em đứng xung quanh rồi cất tiếng rồn rảng nói:

- Xin anh em đừng xô ra một chút để cho cô này đi! Đừng ai cản trở, ngăn chặn làm gì vô ích!

Thấy vẻ mặt dữ dội của Tư Cầu, các anh em vội bước dăng ra hai bên, còn tên chính trị viên thì đứng sừng sững ở một chỗ, nhếch mép cười nhạt. Tư Cầu đảo mắt nhìn qua một vòng rồi ngập ngừng nói với con Ba:

- Thôi... em đi đi! Cái phần kiếp của hai đứa mình là chỉ hiệp đó rồi lại tan đó... Kỳ nào cũng y như vậy... Em cứ lợi trở lại theo con đường mà mình qua hồi nãy để lên lộ cái đón xe. Xe cộ bây giờ lưa thưa lắm, nhưng em khỏi lo vì hãy còn sớm và từ đây cho tới trưa thế nào em cũng gặp một chiếc.

Con Ba ngó sững Tư Cầu rồi lắc đầu thờ dài:

- Anh Tư, anh làm như vậy là... nguy cho anh lắm nghen!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Năm thuở mười thì mới gặp lại em, mà lần nào cũng lọt trong một hoàn cảnh... mệt hết, vì vậy, hoặc em phải liều, hoặc là anh phải ráng chớ có lần nào hai đứa mình chia tay nhau một cách... sờn sờn, một cách thảnh thơi đâu! (rồi anh ta nghiêm giọng hỏi con Ba) Thôi em đồng đi cho mau để anh còn cho anh em đi nghỉ... Em đi cho được mạnh giỏi nghen!

Con Ba liếc mắt nhìn ra chung quanh: một số anh em đứng chống súng có vẻ cảm động chứng kiến cảnh ly biệt của hai người, một số khác ngồi ngó lơ vào trong đám măng cụt như không muốn dính dáng gì với ai hết và tên chính trị viên đứng riêng rẽ một mình, mắt ngó láo liên, môi mím chặt chớ không còn mím cười thách đố như ban nãy nữa... Con Ba vẫn không rời mắt nhìn hấn ta và thấp giọng bảo Tư Cầu:

- Em có đi được thì chắc chắn là anh ở trong này sẽ bị làm khó dễ gắt đả anh!

Tư Cầu hiểu ý hát hàm về phía tên chính trị viên rồi đáp:

- Ôi chết chóc gì! Cái thằng đó chuyên môn đánh giặc miệng không thôi chớ đời nào nó dám chơi tay đôi với anh, và như vậy dầu cho nó muốn hại được anh thì cũng còn lâu, em cứ yên tâm đi đi, hổng có sao đâu mà sợ!

Con Ba thờ ra:

- Thôi em cũng nghe theo lời anh. Lúc trước mặc dầu rất quý mến anh, không khi nào em nghĩ đến việc ăn đời ở kiếp với anh, nhưng sau kỳ này em muốn ở luôn dưới này với anh quá đỗi! (nói đến đây nó mỉm cười) Có lẽ em đã bắt đầu thấy mỗi mệt theo... tuổi rồi!

Tư Cầu giơ tay khoát hỏi cô ta đi. Con Ba đi được một bước bỗng ngừng lại thắc mắc hỏi thêm Tư Cầu:

- Nè anh, không biết từ đây đến ngoài lộ cái có ai canh giữ gì nữa không? Em sợ em mới ló mặt ra rồi bị anh em trong này bắt giữ lại thì kể.. cũng như không! Nếu vậy thà em ở đây và... có bề nào đi nữa thì cũng... yên thân xác hơn!

- Từ đây ra tới ngoài lộ vắng hoe không có ai canh gác đâu mà em sợ. Em cứ đi đi và khi nào ra tới chợ có dịp thuận tiện em nhắn tin về một lời cho anh rõ... Đáng lẽ anh đưa em ra tới ngoài lộ nhưng kẹt còn có anh em ở đây... anh làm vậy cũng... hơi quá...

Con Ba gạt đầu tỏ ý tán đồng rồi nó nhìn lại đám anh em cất giọng chào từ biệt:

- Anh em ở lại mạnh giỏi. Tôi xin cảm ơn anh em...

Tư Cầu nói chen vô liền:

- Được rồi... em đồng đi cho mau để anh còn cho anh em đi nghỉ chớ!

- Em đi nghen anh!

- Ủa...

Thấy con Ba vừa hấp tấp bước đi, Tư Cầu quay lưng lại, nhét khẩu súng cầm nơi tay tự nãy giờ vô chỗ cũ rồi hạ lệnh cho anh em lên đường rút về. Anh ta thờ ra một hơi dài khoan khoái như mới trút bỏ một gánh nặng, đoạn rút túi thuốc ra chậm rãi vắn một điếu... Tư Cầu vừa đưa lưỡi liếm cái mép giấy quỳn để dán điếu thuốc lại thì nghe một phát súng nổ chát chúa bên tai, tiếng chân người chạy thình thịch... Tư Cầu chụp cây tiểu liên lên ngó dáo dác và anh ta ngạc nhiên xiết bao khi thấy anh em không có vẻ gì hoảng hốt hết, duy chỉ lăm lét nhìn về phía gốc cây mù-u gần đó. Tư Cầu quay phắt lại: một đám khói thuốc súng nhỏ còn bay lảng vảng và

sau gốc cây thấp thoáng bóng tên chính trị viên. Tư Cầu hoảng hốt ngó ngoái về phía con Ba: con này đang cầm đầu cầm cổ chạy băng qua mấy líp vườn té lên té xuống. Hướng về phía tên chính trị viên, anh ta gầm lên:

- À, mày muốn sanh sự tao cho mày chết!

Rồi anh ta vừa lao mình tới vừa nâng mũi súng lên định ria tưới vào đó, nhưng anh trung đội phó đã nhảy lại ôm cứng anh ta:

- Ý trời ơi, anh Tư! Anh làm như vậy sao được!

Tư Cầu vùng ra được thì tên chính trị viên cũng bỏ chạy luồn theo mấy gốc cây để rượt theo con Ba. Hai phát súng nữa vang lên cho cho Tư Cầu thêm lo hoảng cho số mạng của con Ba. Cô ta vẫn mãi miết chạy. Vì không phải là tay thiện xạ nên tên chính trị viên bắn trước sau ba phát đều ăn trót hết. Không kịp nghĩ suy Tư Cầu chạy vọt tới định chặn đầu tên chính trị viên, nhưng hấn ta được lợi thế là núp chuyền theo các gốc cây... Vừa lúc ấy con Ba chạy tới mé một cái mương vườn khá rộng và đang lúng túng vì sợ nước sâu thì tên chính trị viên xông rút lên nổ liền một nhưng lại trượt qua bên. Mấy con cò xanh ở phía bên kia bờ mương bay vọt lên kêu vang rân.

Con Ba nằm mọp xuống ngoái đầu lại kêu thất thanh:

- Anh Tư! anh Tư!

Tư Cầu ria càn một loạt đạn vào chỗ gốc cây nơi tên chính trị viên úp bắn con Ba, nhưng tên này sợ Tư Cầu chạy lên kịp chặn đầu hấn ta, nên hấn lại nhảy vọt lên một gốc cây kế sát bên con Ba rồi thò tay ra cho thật gần thêm đích...

- Anh Tư, nó giết em!

Con Ba lại hét lên một cách quá tuyệt vọng...

Tư Cầu toát mồ hôi khi thấy cả khẩu súng, cả cánh tay của tên chính trị viên thò ra ngoài gốc cây và chong thẳng xuống người con Ba. Anh ta không thể nào chạy đến kịp hay ngăn cản gì được. Anh ta nghiêng rặng, quay nhanh mũi súng về phía con Ba miết mạnh lấy cò súng... Một loạt đạn nổ dòn tan... Con Ba ôm lấy ngực quay lẩn qua một vòng nhưng rồi lại cố bám lại ở trên bờ mương. Tư Cầu buông thông khẩu súng xuống, nước mắt ràn rụa: đến nước cùng, anh ta quyết không để cho con Ba phải chết vì tay của một kẻ nào khác.

Thấy Tư Cầu hành động một cách bất ngờ như thế, tên chính trị viên cũng đâm ra điếng hồn vì dự biết đã đến lúc Tư Cầu liều tất cả để làm cho lợi gan. Hấn ta bèn nhanh chân lủi trốn đi về trước... Trong lúc ấy, Tư Cầu như kẻ mất hồn, há hốc miệng, tay chân quờ quạng cố hấp tấp chạy về phía con Ba... Đến nơi anh ta ôm xốc con Ba lên... Máu đã nhuộm đỏ một khoảng lớn trên chiếc áo trắng...

- Em Ba! Em Ba, em ráng lên để anh chở em dìa dưới...

Con Ba từ từ mở mắt ra... Ban đầu cô rên nho nhỏ, rồi chớp mắt liền mấy cái và sau khi nhận thấy Tư Cầu, cô cố gắng nhoèn miệng cười, đoạn sờ soạng đưa tay nắm chặt lấy vai của Tư Cầu.

Tư Cầu vội hỏi:

- Em ráng chịu đựng thêm đôi chút nữa được hông? Trong mình em bây giờ nghe thế nào hả em?

Con Ba nhăn mặt và ú ớ định nói nhưng không làm sao thốt nên lời được nên lại gắng gượng cười rồi hất hàm có ý chỉ về phía cây tiểu liên mà Tư Cầu đeo lưng lẳng ở phía sau lưng.

Tư Cầu khẽ gạt đầu mà nước mắt chạy quanh:

- Anh... không muốn cho nó rớt tới em... Anh...

Nhưng Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì bỗng thấy con Ba dẩy nhẹ trong tay anh ta, đôi mắt cô đứng tròng như ngó trực lên phía ngọn đám măng cụt, một dòng máu nhỏ chảy rỉ ra nơi khóe mép và bàn tay của cô vừa búa mạnh lấy vai của Tư Cầu cũng vừa rớt buông thông xuống mặt cỏ... Tư Cầu hốt hải lắc mạnh người con Ba và réo gọi:

- Em Ba! Em Ba! Trời ơi...

Anh ta nức nở ôm ghì lấy xác người yêu cũ vẫn còn ấm nóng và dịu nhiều trong vòng tay. Một tiếng tăng hắng ở phía sau lưng rồi một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tư Cầu. Anh Trung đội phó áp ứng lên tiếng:

- Thiệt tui không dè... việc nó xảy ra như vậy. Thôi nó dĩ lỡ rồi, anh có quá... thương tiếc thì cũng vậy đó thôi. Bây giờ tốt hơn hết anh nên lo chôn cất cho cố.

Tư Cầu ngước mặt lên hỏi ngang:

- Anh có thấy thằng khốn kiếp đó ở đâu hông?

Anh phó nhăn nhó đáp:

- Ôi thôi, anh hỏi nữa mà làm gì! Thằng chả thấy anh... quyết liệt như vậy, thằng chả đã xanh máu mặt nên ba chợn bốn cẳng lủi đông đìa tuốt rồi, chớ ông nội tôi bây giờ có đội mồ sống dậy để biếu thằng chả ở lại, thằng chả cũng... chạy tét nữa...

Tư Cầu nghiêng rặng:

- Chuyến này đìa dưới, trời cản bây giờ tui cũng bán cho nó nát óc nữa!

Anh phó gãi đầu, chắc lưỡi:

- Ý thôi anh Tư ơi! Theo tui thì cô đây vấn phần như vậy thì chắc cổ cũng được hỏi lòng mát ruột một đôi chút... Hồi nãy tui này đã có nghe cổ nói với anh như vậy... Có lẽ cái số kiếp của cổ là như thế và thiệt tình mà nói: cổ... gặp nạn ở đây dầu sao cũng còn... khá hơn, chớ nếu sa vào chỗ khác thì hổng biết ra sao nữa!

Thấy Tư Cầu lặng thinh, anh phó hăng hái tiếp lời:

- Anh Tư, cái việc xảy ra như vậy kể cũng... tạm yên rồi. Theo tui nghĩ thì mình cũng nên bỏ qua cho nó êm luôn đi, chớ bây giờ anh nóng giận làm tùm lum lên, cô Ba cô Tư gì đây có sống dậy được đâu, mà còn sanh lảm chuyện rắc rối mệt lảm anh ơi!

Tư Cầu buồn rầu đáp:

- Đàng nào thì cũng đã rắc rối rồi... Nhưng thôi, anh làm ơn cho anh em đìa dưới trước đi... À anh để lại cho tui một hai anh gì đó để phụ lực với tui lo chôn cất cô Ba. Anh dặn họ giữ một hai cái cuốc lại nghen!

Anh phó ái ngại đứng nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi quay bước đi về phía anh em tụi này giờ đứng yên lặng để chứng kiến cảnh tượng quá thê lương ấy...

... Đợi anh phó đi rồi, Tư Cầu nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mắt con Ba rồi bồng xác cô ta lên đem đặt nằm ngay ngắn dưới bóng rậm mát của một tàng cây măng cụt. Xong xuôi, anh ta rút chiếc khăn quần nơi cổ ra, giữ sạch rồi trịnh trọng phủ lên mặt xác chết.

Nghe tiếng động sau lưng, Tư Cầu quay lại thì thấy hai anh đội viên đã tới. Một anh bèn nói:

- Tui với thằng Sáu này ở lại đây để phụ với anh...

Tư Cầu gật đầu:

- Ờ... vậy nhờ hai anh em kiếm chỗ nào cao ráo và kín kín một chút rồi đào giùm tui một cái huyết... Mà nhớ đào sâu sâu đó nghen!

- Dạ...

Nhưng anh kia nhìn xuống xác con Ba rồi ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu:

- Anh Tư... bộ mình đem chôn cổ... y nguyên vậy sao?

Tư Cầu thờ dãi đáp:

- Thì... cũng đành chịu vậy chớ biết sao! Thời buổi loạn lạc này mà chôn cất kỹ lưỡng như vậy kể cũng là quý lắm rồi... À, hay anh chịu khó chạy vô xóm gần đây xin đỡ họ một chiếc chiếu rồi ra đây mình bó sơ lại xác cổ... Như vậy nó cũng đỡ... lạnh lẽo hơn một phần nào...

Anh kia sốt sắng tán thành:

- Như vậy được đa anh! (rồi anh ta day qua nói với anh bạn đồng đội) Phần anh, anh lo vụ đào huyết sẵn đi, tui dong một chút là đìa liền!

- Ừ, anh lo phần anh đi, phần tui tui lo.

Đoạn hai anh này hấp tấp chạy đi. Còn lại một mình trợ vợ giữa vườn măng, Tư Cầu chưa bao giờ thấy mình cô độc như vậy. Tiếng gió thổi ào ào qua bờ tre gai ở ranh vườn, tiếng một con quốc trống túc lên từng hồi ở dưới đám lau sậy càng làm nổi bật lên thêm cái vẻ cô quạnh quá nào nùng của khu vườn.

Tư Cầu không biết làm gì hơn nên móc thuốc ra vắn hút. Nhưng anh ta mới bập bập được vài hơi lại bực dọc vứt điếu thuốc đang cháy xuống cỏ, rồi bỏ đi một mạch lại phía anh bạn đang hì hục đào đất trên một cái gò cao giáp mí bờ tre.

Thấy Tư Cầu ngấm nghĩa chung quanh, anh đội viên liền ngừng tay cuốc:

- Chỗ này tốt hơn hết đó anh Tư, vừa ráo vừa khuất kín... Đất ở miệt này có mọi nước nhiều lắm, hổng biết mình có tránh khỏi không!

Rồi như để cố gắng giải sầu một phần nào cho Tư Cầu, anh ta liên miên kể tiếp mấy chuyện về đào mồ, đặt mả, xây kim tĩnh, dò long mạch của mấy ông nhà giàu trong vùng... Tư Cầu cũng ừ ào cho xuôi theo các câu

chuyện, rồi bỏ đi trở về chỗ xác con Ba nằm. Một làn gió nhẹ thổi chiếc khăn tắm phủ trên mình xác chết bay lất phất làm cho Tư Cầu thêm não ruột.

... Anh Sáu đội viên đã te te chạy đến, tay cầm một chiếc chiếu bông cũ. Anh ta vừa giơ chiếc chiếu ra vừa ngượng nghịu phân trần cùng Tư Cầu:

- Tui lục nát hết ở trong xóm mới tìm được chiếc chiếu bông này đây. Mấy năm nay giặc giã nên hồng có ai chịu sắm chiếu mới hết. Đây là chiếc chiếu nhứt hạng ở trong... Đồng bào ở đó tốt lắm, họ nghe tui nói có người chết và đi xin chiếu là họ lằng xằng đi kiếm cho tui.

Tư Cầu ngắm nghía chiếc chiếu rồi gật đầu:

- Như vậy là quá tốt rồi.

Anh Sáu bước lại đứng bên xác con Ba:

- Bây giờ mình... liệm cỗ hay sao anh Tư?

Tư Cầu như không nghe câu hỏi của anh Sáu mà đứng nhìn trân trân vào xác chết rồi chép miệng nói:

- Thiệt không ai dè một người đàn bà từng sống bạt mạng từ xứ này qua xứ kia, sống kè kè một bên xe cộ rần rần, ở giữa chốn đô hội thị thành đèn xanh đèn đỏ, mà bây giờ lại nằm chết ngay chò trong một đám vườn vắng vẻ, đèn nhang không có, quan quách cũng không ngờ...

Anh Sáu lựa lời đưa đẩy cho xuôi theo:

- Tội nghiệp cỗ quá há! Thiệt đời bây giờ sống chết... dễ như chơi... Mới hồi sáng đó, tui này, xấp lại chiếc xe chúi nhủi xuống nương lộ, - cỗ còn la lối om sòm...

Tư Cầu vói tay treo khẩu tiêu liên một nhánh măng cụt bị chặt mé còn trơ ra một khúc ngắn, rồi cúi xuống bồng con Ba lên đặt nằm xuống chiếc chiếu đã trải sẵn.

Anh Sáu lại lên tiếng bảo Tư Cầu:

- Anh Tư, anh hồng lục trong mấy cái túi của cỗ coi có còn vật gì chẳng? Nếu có cái gì thì mình cất đi để sau này nếu tiện dịp mình gửi trả cho bà con họ hàng của cỗ... như để kỷ niệm vậy mà!

Tư Cầu cười nhạt:

- Hừ, cỗ chết ở đây rồi mình gửi vật kỷ niệm địa cho thân nhân của cỗ để họ... chửi cho thụt sinh hà? Mà cỗ có nhà cửa họ hàng gì đâu, anh lại tính chuyện đưa với gửi cho mất công!

- Ờ, tui quên điều đó há!

Tuy vậy, Tư Cầu cũng quỳ xuống, chậm rãi một cách nghiêm kính thò tay lần mò trong chiếc áo túi và lần lượt lôi ra đặt lên một bên mép chiếu: một cái bóp da nhỏ, một chiếc khăn tay có thêu rua bốn góc, một gói thuốc thơm "ách chuẩn" cùng với một bao hộp quẹt... Xong xuôi, anh ta lấy chiếc khăn tay đưa lên ngắm nghía một hồi rồi nhét vô túi của mình, đoạn cầm lấy gói thuốc nâng niu trong lòng bàn tay và day qua nói với anh Sáu:

- Cỗ ghiền thứ thuốc này thôi anh Sáu à! Hồi ở trên Nam Vang, rồi tới khi cỗ ở trong cặng, cỗ cho tui hút thứ này hoài và bị tui chê rậm rề rậm rịt mà cỗ cũng đưa riết... (rồi anh ta quay nhìn xuống xác con Ba lắc đầu liên mấy cái) Bây giờ cỗ hết có... ách chuẩn, ách phích gì nữa rồi!

Anh ta thận trọng nhét gói thuốc bao diêm vào túi áo như sợ hai món ấy bị dẹp méo gì vậy... Anh Sáu ngậm ngừng nhắc Tư Cầu:

- Anh Tư... còn cái bóp nữa anh! Anh... mở ra coi luôn thể.

Tư Cầu đáp liền:

- Thôi để trả vô túi của cỗ rồi chôn luôn...

- Anh hồng mở ra coi có... giấy giờ gì hông.

Tư Cầu miễn cưỡng lật cái bóp và moi rút ra một xấp giấy bạc độ trên năm ngàn phần nhiều là giấy xằng bộ lư mới và một tấm giấy thông hành. Anh Sáu rút rề lên tiếng:

- Cha, cỗ để lại một số tiền cũng khá bộn... mà bây giờ bà con của cỗ hồng có ai hết... Anh tính sao đây anh Tư? Khi không mình đem chôn luôn số tiền này thì... cũng hồng ích lợi gì...

Tư Cầu làm thỉnh cảm xấp giấy bạc lên trao cho anh Sáu, nhét tờ thông hành vô bóp lại rồi để luôn vào trong túi áo con Ba như cũ.

Anh Sáu cầm xấp tiền trong tay và cứ để y nguyên ở đó. Thấy vậy Tư Cầu bèn bảo anh ta:

- Anh cất đi rồi đem địa trao cho anh phó để ảnh đắp vô sổ khẩu phần của anh em... hay là đem phân phát ủy lạo cho vợ con mấy anh em tử trận từ trước tới nay thì phải hơn... Mình có đem chôn nó thì cũng mục nát hết.

- Anh nghĩ như vậy cũng nên lắm.

Vừa nói anh Sáu vừa nhét số tiền vô túi áo của mình rồi cũng quỳ hẳn xuống bên kia chiếc chiếu để đợi Tư Cầu.

Tư Cầu đưa tay nhắc chiếc khăn tắm lên để nhìn mặt người yêu cũ lần cuối cùng. Anh ta nâng niu phỉ vuốt mái tóc của con Ba cho sạch đất, lá dính bám vào cho suôn sẻ lại, sửa kéo hai vạt áo, hai ống quần lại cho ngay ngắn, rồi phủ chiếc khăn tắm lên như cũ.

Anh ta cầm một mí chiếu đắp lên người con Ba:

- Thôi mình làm cho xong đi anh Sáu... Anh có lấy dây nhợ gì theo đó không?

- Có đây. Tui có xin ở trong xóm được ba mớ lạt dứa. Họ cũng đã nhúng nước sắn cho dai mềm rồi...

Rồi hai người lặng thinh bó xác con Ba lại, ràng bằng dây dứa cẩn thận, đoạn Tư Cầu đứng lên lấy khẩu súng mang lên vai rồi mỗi người một đầu khiêng xác đi về phía gần bờ tre nơi anh đội viên kia lãnh phần đào huyệt... Hai anh đội viên nâng xác chết lên và khi đến miệng huyệt, mỗi người níu lấy một đầu dây dứa thả chậm chậm bó chiếu xuống...

Anh Sáu lại lên tiếng:

- Anh Tư... anh bỏ đất xuống trước đi để rồi tụi này lấp lại.

Tư Cầu nhướng mắt định hỏi lại nhưng chợt hiểu mỹ ý của anh Sáu nên anh ta bước lại bốc lên một bụm đất khô rời rồi từ từ buông cho đất rớt lộp độp trên mình chiếu... Hai anh đội viên chỉ chờ có thể là hè nhau bươi đất tuôn xuống để lấp huyệt. Tư Cầu cũng tiếp tay vô để cho việc chôn cất chóng xong, vì đã khá trưa rồi...

Tư Cầu đứng trước đầu mả nhìn trân trân vào nắm đất một hồi rồi lên tiếng:

- Thôi như vậy kể là xong! Anh em mình đi đi!

Nói xong Tư Cầu quỳ quạ bước đi. Hai anh đội viên lẻo đẻo theo sau và anh Sáu lại bảo Tư Cầu:

- Để khi nào yên yên, anh đặt làm cho cổ một tấm mộ bia: chừng đó anh kêu tụi này phụ một tay...

Tư Cầu thờ dài đáp:

- Ý thôi đi anh ơi, cái chuyện đó còn xa vời lắm! Mặt trận mỗi ngày một lan tràn, nội cái thân của anh em mình đây cũng không ở yên được một chỗ chớ đừng nói chuyện đặt mộ bia! Tui còn sợ không còn có dịp nào đi ngang qua đây để xẹt vô thăm mả của cổ nữa là khác!

Anh đội viên kia cũng nói đầy đưa theo:

- Phải đa, cái xác của mình đây nữa cũng hông biết được chôn ở chỗ nào nữa!... Mà hông chừng hông được chôn, hông được nằm yên dưới ba lớp đất nữa là khác!

... Sau đó, cả ba cùng lầm lũi rảo bước đi về căn cứ, mỗi người mang nặng trong đầu những ý nghĩ tối đen...

o o
o

... Tư Cầu lưỡng lự bước vô nhà miệng khe khẽ hút gió bản hành khúc thanh niên. Ba Kiên đang lui cui nấu cơm dưới bếp quay lại nheo mắt nhìn anh ta:

- Cái gì tao coi bộ mặt mày mày tươi rói vậy Tư!

Tư Cầu trả lời gọn bần:

- Con Phấn dìu rồi.

Ba Kiên đặt đôi đũa bếp đang cầm nơi tay xuống:

- Thiệt hả mày?

Tư Cầu gật đầu:

- Thiệt chớ! Nó dìu đây kể bị mấy cha trên trụ sở giữ lại và mới thả ra đây nè!

Ba Kiên bước lại gần em:

- Sao nó ra được hay vậy? Bộ mày lãnh... mà mày lãnh khi gì được!

Tư Cầu quắc mắt nhìn anh, có vẻ không vừa ý:

- Anh sao... (nhưng rồi anh ta quay lưng bỏ đi lại chõng ngòi xuống) Thằng mắc toi đó lãnh con Phấn trước rồi!

- Thằng nào hả? Ờ thôi tao biết rồi... thằng chánh trị viên chớ gì? Cũng "nó" nữa hả?

Tư Cầu gật đầu.

Ba Kiên chắc lưỡi thở ra:

- Cha, cái thằng ông nội đó sao nó cũng chộn rộn quá! Chắc mày chưa gặp nó chớ?

Tư Cầu trả lời quạu đeo:

- Gặp rồi chứ chưa cái gì!

Ba Kiên ngạc nhiên cự lại em:

- Coi cái thằng này... bộ bữa nay mày sanh chứng sao mà! Cái gì mới thấy nó hí hửng đó rồi cũng lại chằm chằm liến theo đó! Bộ mày gặp nó rồi... sanh chuyện phải không?

- Gì mà mau quá vậy! Mới đụng độ sơ sơ hè!

Ba Kiên lắc đầu:

- Tao biết mà! Nhưng thôi mày ơi, nó có lãnh được con Phấn ra thì mình cũng mừng giùm cho con, còn mình thì hồng nên chen vô đó làm gì mày ơi! Tao biểu mày: hể cái gì có nó thì mình dang ra xa cho rảnh mắt đi.

- Nói nghe sướng hông! Tại sao anh hồng biểu nó dang ra mà anh lại bắt tui! Làng xóm đất đai này là chỗ của tui ở từ trước tới giờ mà! Và con Phấn thì... tui cũng quen thân với nó trước lâu... Con Phấn dia đây cũng để thăm tui kia mà!

- Ý thôi tía ơi! Nước non này mà tía cứ nói cái giọng đó hoài sao được! Nhưng mày nên nghĩ lại: thằng ấy nó có làng chàng... chút đỉnh với con Phấn thì thân kệ mẹ nó. Vậy chứ mày hồng biết: tui nó chết đói chết khát ở dưới này nên lâu lâu gặp được một người đàn bà ở thành áo quần láng lẩy và mát da mát thịt thì mày cũng nên để cho người ta... rậm rật đôi ba chút. Có hao mòn, sút mẻ gì đâu mày, và bề gì thì cũng do nơi con Phấn, nó dia đây thăm mày... như vậy là đủ rồi và mai mốt gì đây nó cũng dong dia trên chớ bộ buộc ghe cột đôi ăn đời ở kiếp gì với mày sao mà mày hậm hực với người ta chớ! Nè Tư ơi, chuyện của cô Ba còn nóng hổi đó mày ơi!

Tư Cầu làm thinh ngồi cúi mặt xuống đất và đơng đưa đôi bàn chân... Liếc thấy vậy Ba Kiên thiết tha nói tiếp:

- Tư à, sao tao thấy cái gì mày cũng muốn ôm vô để mày lo hết! Mà phải lo để rồi hưởng thì tao cũng lạy! Đàng này mày lo để lãnh đủ thì lo làm đách gì cho nó tổn thọ như vậy. Thử thời mày hồng lo và buông lơì mẹ nó một chuyện coi có ai chết hông? Nếu có tao đền mạng cho! Rốt cuộc rồi ai ai cũng mạnh giỏi mập cùi cùi hết và chỉ có mày là chết nhăn răng thôi.

Tư Cầu thần nhiên móc túi thuốc ra vắn hút:

- Tui là người chớ bộ cây cam-xe cà-chất gì sao mà trơ trơ một khúc đó anh Ba!

Ba Kiên nổi dóa chụp lấy túi nhái đựng thuốc quăng mạnh lên mặt chõng.

- Còn tao đây... là chớ chắc! Bị mày hay nói cái giọng đó mà hồi nhỏ tao đập mày sặc gạch hoài cũng phải!

Tư Cầu cười hề hề và vói tay lượm túi thuốc lên. Ba Kiên vùng vằng đi trở về phía bếp để xơ nồi cơm... Bỗng anh ngừng đĩa quay lại hỏi Tư Cầu:

- Chiều hay tối nay mày có đi đâu hông mày?

- Anh hỏi chi vậy?

- Hỏi chi thân kệ tao. Mày làm ơn trả lời giùm tao một tiếng!

Tư Cầu đưa mắt nhìn anh dò xét:

- À... cái đó hồng biết chừng.

Ba Kiên bực mình nói sảng:

- Thôi đi mày! Mày tưởng tao ngu lắm chắc! Mà mày có đi đâu thì thân kệ mày!

Tư Cầu cũng lớn tiếng cự lại:

- Anh này kỳ quá... Tui nói tui hồng biết chắc mà!

Ba Kiên lấy giọng thần nhiên đáp:

- Mày hồng biết thì thôi, nhưng chớ anh em tao tưởng cũng nên dặn trước mày điều này: thời buổi bây giờ khó khăn lắm chớ không phải muốn dất nhau tuôn lên gò mã hay chui vô lùm bụi luồng tuồng như hồi đó được nghen!

Tư Cầu cười rộ lên:

- Anh khỏi có lo mà!... Bộ tui còn nhỏ nhít lắm sao anh!

o o
o

Mọi khi hể trời sập tối là Ba Kiên thả rề lên đầu trên hoặc xóm dưới để kiếm chỗ tấp vô mấy đám uống nước trà "quạu" hay mấy đám đờn ca rĩ rả. Nhưng hôm nay, anh ta ở riết tại nhà và có vẻ xăng xăng véo véo làm cho Tư Cầu cũng đâm ra thương hại:

- Tối nay anh hồng thả đi đâu chơi sao hả anh Ba?

- Hồng.

Tư Cầu cười xòa:

- Thiệt tui chạy anh... anh ở nhà để canh chừng tui phải hông?

Ba Kiên nhăn nhó đáp:

- Có muốn canh mày thì cũng chẳng được...
- Vậy anh để thầy kệ tui...

Ba Kiên thở dài:

- Thiệt có mình mày là làm cho tao khổ!

Vừa lúc ấy, có tiếng lạch cạch ngoài cửa. Tư Cầu chạy rột ra liền, và chưa chi anh ta đã reo lên:

- À em! (rồi anh tay quay đầu lại bảo nhỏ với Ba Kiên) Con Phấn lại đó anh!

Ba Kiên nhún vai thở dài như muốn thú nhận sự... bất lực của mình. Phấn tươi cười bước vô nhà và đon đả cất tiếng chào Ba Kiên:

- Mạnh giỏi anh Ba! Ý chà, lâu quá mới gặp mặt anh Ba!

Ba Kiên âm ừ:

- Ờ... cô Ba mạnh giỏi...

Phấn vui vẻ kêu lên:

- Sao hai người ở trong nhà mà để tối om như vậy nè! Đèn đuốc đâu không đốt lên hả mấy anh!

Ba Kiên quay bảo Tư Cầu, giọng nhừa nhựa:

- Đốt đèn lên đi mày Tư!

... Sau khi cây đèn dầu được Tư Cầu bưng lên đặt trên bàn chiếu sáng một khoảng trong nhà, Phấn mới để ý thấy Ba Kiên ngồi bí xị trên chõng:

- Ua, bộ anh... đau ốm gì sao anh Ba?

Ba Kiên nhún vai nhìn về phía Tư Cầu:

- Tui có đau ốm gì đâu cô! Nhưng bị... lên ruột vì thằng Tư đây hoài nè!

Phấn cười chúm chím, liếc Tư Cầu:

- Sao vậy anh Tư?

Tư Cầu cũng cười theo:

- Ồi... em hơi đâu mà nghe ảnh nói hồng biết...

Phấn chụp lấy cây quạt mo rồi vừa quạt lia vừa kêu lên:

- Cha, ở trong nhà nực quá! (rồi cô quay sang đưa mắt nháy nháy với Tư Cầu) Thôi mình thả rề ra ngoài lộ cho nó mát anh Tư!... Em có việc... làm ăn này muốn đem bàn với anh đây!

Tư Cầu hóp tốp đáp:

- Ừ, bữa nay sao trời hầm quá hồng biết!

Ba Kiên cười lạt:

- Mày hồng biết hả? Mà trời hầm hay là mày... nóng vậy Tư?

Tư Cầu hơi sượng, cự nự lại anh:

- Anh sao hỏi lắt léo quá hồng biết! Hôm nay nhằm ngày nước ròng nên trời nóng nực là lẽ thường...

Phấn ái ngại nhìn Ba Kiên rồi quay qua hỏi Tư Cầu:

- Thôi mình đi anh Tư.

Nhưng Ba Kiên đã vội vã đứng lên, nói chen vô:

- Được rồi, cô Ba cứ ở lại đây nói chuyện với thằng Tư đi, tui có chuyện đi đàng này một chút... Tui nhường căn nhà cho hai người đó!

Tư Cầu hiểu ý anh muốn cản không cho anh ta đi ra ngoài đường với Phấn nên cũng muốn ở lại nhà cho... êm chuyện:

- Ờ, anh có việc gì cần thì anh đi đi, để tui coi chừng nhà cho...

Nhưng Phấn đã nói gạt ngang:

- Ồi nhà cửa dưới này trống lổng như vậy ai có vô trộm cắp mà phải coi chừng! Thôi, mạnh ai muốn đi đâu thì đi hà!

Liếc thấy Ba Kiên và Tư Cầu còn đứng lựng khựng một chỗ, Phấn chạy lại lôi Tư Cầu ra cửa:

- Hai đứa mình đi trước anh Tư! Anh Ba đi sau ghen anh!

Ba Kiên bực mình nói lớn lên:

- Thôi mấy người đi đi! Tui bây giờ muốn ở nhà hè!

Phấn vừa níu tay Tư Cầu kéo đi vừa hỏi nhỏ anh ta:

- Sao anh Ba ảnh nói cái gì kỳ vậy hả anh?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì ảnh... như vậy đó! Ảnh muốn cho hai đứa mình ở nhà cho nó... chắc hơn...

- Chắc cái gì!

- Ảnh sợ... đêm hôm mình đi cặp kè như vậy... rủi ro có chuyện gì...

Phần lắc mạnh tay Tư Cầu:

- Ồi thôi, em biết rồi: ảnh sợ tụi nó kiếm chuyện phá đám phải không? Lo xa như vậy cũng phải nhưng anh nghĩ coi ban đêm ban hôm như vậy ai biết đâu mà lọ mọ rình rập tụi mình chứ! Có sợ là sợ mình... đây đưa lâu ngày chầy tháng...

Tư Cầu có vẻ lo ngại:

- Em hông biết chứ bây giờ... khó khăn lắm! Hễ ai có rục rịch cái gì là họ biết liền chứ không phải như thời mấy ông làng ông xã hồi năm xưa năm xưa đâu! Đó, em địa mấy ngày em thấy: tụi nó kỳ cục và ầu tả lắm, mình hông biết đường đâu mà đoán trước được.

Phần rùng mình dựa sát vô mình Tư Cầu:

- Anh nói sao em nghe ghê quá!

Tư Cầu nắm lấy bàn tay cô ta:

- Nói như vậy chứ có gì đâu em! Cái thằng mắc toi đó nó muốn gây sự với anh thì cũng còn lâu, ít nữa nó cũng rủ rê năm ba người chứ cu ky một mình nó thì... ông nội nó cũng hông dám nhúc nhích! Chuyện này nó mà làng chàng là anh nỏ nó văng óc, đây nè em coi... (vừa nói Tư Cầu vừa cầm bàn tay của Phần đem đặt lên chiếc bá súng của cây lục mà anh ta đã dắt sẵn trước bụng).

Phần giựt phắt tay lại như bị phỏng:

- Ý trời ơi, ghê quá! Tụi mình đi chơi với nhau mà anh dắt của quý ấy theo kè kè làm chi!

Tư Cầu cười xòa:

- Dắt theo cho nó... vững bụng vậy mà! Nói thiệt với em, bây giờ đi đâu mà anh bỏ quên nó không mang theo anh thấy như... như thiếu một cái gì vậy!

Phần xì một tiếng:

- Thiệt mấy anh hay bày đặt chuyện hoài!... Bị vậy mà còn... đâm chém nhau hoài!

Tư Cầu định trả lời nhưng chợt để ý đến vàng trắng vàng khè đã bắt đầu nhô lên khỏi hàng tre đầu xóm, và anh ta reo lên một cách thật hồn nhiên:

- Ý trắng lên rồi em ơi! (rời anh ta chắc lưỡi) Thiệt lâu ớn rồi anh không để ý đến trắng mọc như vậy nè!

Phần cảm động cặp lấy tay Tư Cầu kéo xích lại gần mình:

- Còn em ở trên Sài Gòn đèn điện sáng trưng... nên em cũng đâu có thấy trắng mọc trắng lặn gì đâu! Vì vậy nhiều lúc em nhớ quỳnh dưới này....

Tư Cầu đưa tay véo má Phần rồi hóm hỉnh hỏi lại:

- Dưới này có khi gì đâu mà nhớ hả?

Phần đẩy nhẹ anh ta ra, giọng lấy đương:

- Còn hơn anh, anh về dưới này rồi biệt luôn! Em tưởng anh “đụng” phải một bà nào nữa rồi chứ!

Tư Cầu làm bộ thờ ra:

- Ý cha, đại một đôi lần thôi chứ bộ đại hoài sao em!

Phần gân cổ lên:

- Xí, sướng thấy mồ mà còn làm bộ! Em hỏi anh có ai được như anh vậy không? Hễ mở miệng là bày đặt than dài thở vắn mà vắng mặt mình đi là... làng chàng rồi! Đó, đã ở tuốt dưới này mà còn ráng dính vô chuyện cô Ba vợ của ông quan hai nữa!... Thiệt em cũng chạy anh!

Nói xong cô bỏ đi te te một mình lên phía trước... Tư Cầu hấp tấp bước theo đưa tay níu lại rồi sẵn trớn ôm chặt cứng lấy ngang hông... Phần lấy cùi chỏ thúc thúc để đẩy anh ta ra:

- Anh quý nà! Ở yên nói chuyện hông được sao mà làm cái gì... thấy ghét thấy mồ.

Tư Cầu cắn nhẹ lên vai Phần, thì thầm bên tai:

- Bộ hông cho người ta thương hả?

Phần lấy ngón tay điểm vào trán anh ta:

- Dữ hông, hèn lâu mới nghe anh nói một câu... bùi tai! (rời cô giờ giọng đã đót nói tiếp) Như vậy mới bõ công người ta lặn lội về dưới này thăm mình chứ!

Tư Cầu cười khì khì:

- Có lẽ cái không khí vườn tược này nó làm cho anh hứng chí hơn... Em hông nhớ tụi mình biết nhau cũng

giữa một vùng ruộng nước cây cối như vầy sao!

Tư Cầu chỉ nghe một tiếng trả lời “biết” kéo dài của Phấn, và hơi thở nóng hổi của Phấn như mân mê lên trên cổ của anh ta... Bỗng một tiếng chim cú vang vọng ra từ trong đám cây xoài làm cho Phấn bắt rùng mình ngẩng cổ lên nghe ngóng, còn Tư Cầu tự nhiên cũng buông thõng tay xuống...

Tư Cầu níu Phấn lôi đi tới:

- Thôi mình bước lại đằng này em.

Phấn lựng khựng rì lại:

- Anh hông nghe chim cú kêu đó sao? Thứ đó kêu xui xẻo lắm!

Một tiếng “cú” khô khan, bí hiểm lại vang ra nữa...

Tư Cầu tuy hơi chột dạ nhưng cũng lấy giọng tỉnh bảo Phấn:

- Ôi em cứ tin dị đoan hoài! Thì ở vườn, ban đêm chim cú đi kiếm ăn và kêu lên là sự thường...

- Nhưng nó kêu lên từng tiếng một như vậy... ghê quá! Nếu nó kêu cú cú đủ ba tiếng là điềm chẳng lành đó anh!

Phấn vừa dứt lời thì một tiếng “cú” thứ ba vang lại liền theo. Cô níu chặt lấy cánh tay của Tư Cầu:

- Đó anh...

- Thì... người ta đặt chuyện nói như vậy mình hơi nào tin... Mà ba tiếng “cú cú cú” kêu liền liền kia cà... rồi nó bay đi mất mình mới ngán vì theo ông già bà cả nói lại... kêu như vậy mới... linh, đằng này nó kêu cú cú cách khoảng xa lác xa lợ... mà em chắc gì nó chỉ kêu có ba tiếng không thôi! Để coi nó còn cú cú cả chục tiếng nữa cho mà nghe!

Liền theo đó, một tiếng cú vang lại nữa. Tư Cầu hất mạnh tay Phấn và chộp nói tiếp theo:

- Đọ, em thấy chưa! Anh nói đúng y bon mà!

Phấn thở phào ra như trút bớt một gánh lo âu:

- Vậy mà con chim mắc dịch đó nó làm cho em hết hồn hết vía! Phải nó đậu gần đây em vác đất chọi lên cho thấy mờ nó!

Tư Cầu vội vã kéo cô đi:

- Thôi bây giờ hai đứa mình thả ra ngoài mé sông kiếm chỗ nào ngồi cho khỏe coi, chớ đứng như vậy hoài mỗi chơn thấy bà, phần muối cắn đập hông kịp nữa!

Phấn hăng hái tán thành:

- Ừ phải đa anh! Mình ra ngoài đồng trống gió mát và để ngắm trăng nữa, chớ ở trong này em coi bộ... bí hơi quá anh!

... Và hai người vui vẻ trở lại. Họ cặp kè nhau bước mau về phía mé ruộng ở sau khu vườn trái cây.

Tư Cầu dắt Phấn lò mò đi tìm một chỗ cho vừa ý:

- Chỗ này coi bộ được đa em!... Vừa mát mẻ, vừa cao ráo...

Phấn nũng nịu ngất ngang:

- Nhưng sương xuống mặt cỏ ướt nhẹ làm sao mình ngồi đây!

Tư Cầu đưa mắt ngó quanh:

- Để anh chạy vô trong giựt bậy vài tàu lá chuối khô đem ra lót ngồi đỡ nghen em!

- Mà đi mau đi nghen!

- Ừ mà!

Rồi Tư Cầu tất tả chạy đi về phía đám chuối trong bìa vườn... Anh ta bỗng đứng phắt lại nghe ngóng vì vừa thoáng nghe mấy tiếng sột soạt như tiếng chân người chạy trên lá khô... Tư Cầu ngồi thụp xuống, bàn tay đặt sẵn lên bá sủng... Tất cả đều có vẻ im lặng... im lặng một cách nặng nề ngoài tiếng kêu ròn rảng của một con nhạc sành lạc lõng... Anh ta mò kiếm mấy hòn đất khô, rồi liệng sặc sặc vô phía lùm bụi trước mặt... Vẫn không có gì lạ hết. Tư Cầu thở ra, đoạn đứng lên đi thẳng lại đám chuối giựt đại lấy hai tàu lá khô rồi hối hả mang đến chỗ Phấn đang đứng đợi. Thấy Tư Cầu ló ra, Phấn reo lên:

- Dữ hông! Anh đi lâu quá làm em sợ thấy mờ!

Tư Cầu trải hai tàu lá chuối xuống mặt cỏ:

- Cái gì mà sợ! Ngồi đỡ đi em!

Phấn ngồi phịch xuống rồi với tay kéo Tư Cầu sát khít lại gần mình...

... Gió thổi ào ào trên ruộng lúa như khóa lấp những tiếng thở ra đứt quãng của Phấn...

Và vàng trắng kia như hò hẹn trước để luồn khuất sau đám mây... một đám mây dày đặc và dài lê thê...
... Bỗng có tiếng chim hoành hoạch kêu ré lên. Tư Cầu rút tay ra ngồi nhồm dậy. Phấn hai tay giữ lấy chéo áo, hỏi nhỏ anh ta:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu cũng thảm thì đáp lại:

- Hoành hoạch kêu như vậy... chắc có người hay con gì đi động, để anh...

Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì một ánh đèn pin lóe lên rọi chĩa thẳng vô mặt anh ta và liền theo là một tiếng hô to:

- Bắt lấy hai tên Việt gian này cho tôi, anh em!

Đúng là tiếng của tên chính trị viên.

Tư Cầu không nghĩ ngợi gì nữa, nhào lặn xuống ruộng lúa rồi kéo Phấn tuột theo xuống...

- Coi chừng hai đứa nó chạy trốn! Thấy ai chạy bắn nát óc cho tôi! Tiếng tên chính trị viên quát tháo lên nữa.

Ánh đèn pin lại quét theo hướng của Tư Cầu lặn xuống ruộng... Núp trong đám lúa, anh ta lằm bằm chửi thề mấy tiếng rồi thò tay vô trong bụng rút phăng khẩu súng ra, lấy ngón cái kéo chốt an toàn xuống. Anh ta nâng mũi súng lên nhắm ngay vào giữa cái quầng ánh sáng do ngọn đèn pin tỏa ra... và bóp cò... Một tiếng nổ chất chúa vang lên.

Có tiếng bễ rỗng rảng của mặt kiếng đèn và liền theo là tiếng thất thanh của tên chính trị viên:

- Trời ôi, chết tôi...

Tư Cầu day qua nói nhỏ với Phấn:

- Chắc chuyện này nó chết! Anh biết nó hồng biết cách cầm đèn pin rọi mà!

Phấn lập cập hỏi lại:

- Bây giờ làm sao đây anh?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì hai phát súng nổ chĩa về phía anh ta và Phấn đang núp. Đạn xẹt xuống nước ruộng nghe lồm bồm. Tư Cầu vẫn chưa rõ số người định theo bắt anh ta nhiều hay ít, nhưng khi nghe tiếng bàn tán xì xào vọng lại từ trên chỗ anh ta cùng con Phấn ngồi khi nãy, anh ta biết chắc là bọn họ chỉ có hai người, không kể tên tên chính trị viên đã bị thương... Tiếng bàn tán lại vang lên, Tư Cầu nghe rõ mồn một:

- Trời ơi, tui coi bộ ảnh bị nặng đờ anh... Chắc chảy máu dữ lắm, tay tui dính ướt nhẹp và nóng hồi đây nè!

- Vậy mày lo công vô trông đi và báo cáo với mấy ảnh luôn! Còn tao, tao rượt theo tụi nó...

- Ủa, phải, tui công ảnh vô trông nghen!... Mà anh có dắt theo trái lựu đạn nào đó không, nếu có tung mụ nó xuống ruộng, may ra...

- Tao có đem theo đây nè nhưng cái thứ lô-can này mà liệng xuống bùn xuống nước thì kể như lép đi chớ ăn thua gì! Mày chạy vô trông cho mau để cho người ta liệu mà băng bó cho ảnh và nhớ xin thêm anh em ra tiếp tao ngoài này để ví bắt tụi nó lại nghen!

Tư Cầu vội lôi Phấn núp qua phía bên kia bờ mẩu. Anh ta nghe lên trông thấy tên còn lại đang khom lưng tò mò đi tới... Tư Cầu nói nhỏ với Phấn:

- Thằng này nó muốn nạp mạng nữa mà!

Phấn níu tay anh ta giật giật:

- Thôi anh ơi, mình hồng lo chạy vô nhà đi.

- Tính cái đó bậy đờ! Bây giờ chỉ có nước đi luôn chớ quay vô trông thì chẳng khác gì muốn chui vô lộp.

Vừa lúc ấy, tên đi trên bờ mẩu đứng lại nghe ngóng. Tư Cầu bèn la lớn lên:

- Ế Tư Cầu đây nè!

Tự nhiên tên kia ngồi thụt xuống. Thấy vậy Tư Cầu bắt mỉm cười:

- Đứng dậy đi cha nội! Phải tui muốn hại anh thì rồi đời! Trời sáng trăng anh đi ngờ ngờ ở trên còn tui núp kín dưới này, thì tui hỏi anh tránh đi đâu chớ?

Tên kia vẫn lặng thinh. Tư Cầu lấy giọng tha thiết nói tiếp:

- Nghĩ cho cạn thì tui với anh không thù oán gì ráo, vậy tốt hơn hết anh quay trở địa đi để cho tui nó muốn làm gì tui thì giở ra đây... Chớ anh mà theo nà tui quá thì... hết còn anh em gì nữa đó nghe!

Tên kia lên tiếng than thở:

- Kẹt tui quá anh Tư! Hay anh chịu khó trở vô trông với tui, tui làm phận sự mà...

Tư Cầu nói như quát:

- Cha nội này nói dễ nghe quá ta! Ủ, nếu anh muốn làm phận sự thì nhào vô! Tui chắc anh không dám liều mạng bằng tui đâu, đó là tui không nói chuyện tui hạ anh rất dễ, còn anh... anh làm sao bắn trúng tui được cà!

Thấy tên kia làm thinh, Tư Cầu dịu giọng nói tiếp:

- Thôi anh quay đi đi, tui cũng mang ơn anh lắm... Tụi mình gặp gỡ nhau sau này mà! Còn như anh muốn làm phận sự thì tui đây chỉ cách cho: anh cứ bắn khơi khơi vài phát rồi lộn xuống ruộng cho ướt loi ngoi một chút... như vậy đi địa là đủ trình với mấy anh lớn rồi! Thôi tôi đi nhen anh!

Tuy nói thế, Tư Cầu vẫn núp yên một chỗ chờ xem phản ứng của tên kia ra sao. Độ một lát sau Tư Cầu thấy hắn đứng dậy rồi từ tay hắn bắn hai phát súng nổ lóe lửa... Tư Cầu mỉm cười khi nghe đạn xẹt lùm chùm nổ bên kia bờ mả. Anh ta cũng đứng lên và hướng về tên ấy nói lớn:

- Cám ơn anh bạn! Sau này gặp gỡ tui không dám quên ơn anh đâu!

Tên kia vẫn nín thinh rồi lầm lũi quay trở vô, cùng trong lúc đó tiếng mõ báo động nổi vang rân trong xóm...

Tư Cầu vói tay khều Phấn:

- Mình cũng liệu mà dong đi chớ không thôi tụi nó kéo ra bao vây thất hợm đa!

Phấn lo ngại hỏi:

- Đi đâu bây giờ? Quần áo em ướt loi ngoi như vậy, còn đồ đạc thì bỏ trong nhà hết...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời, cái đó để... tính sau, chớ bây giờ đầu cho mình phải chạy tuốt quần mình cũng ráng chạy chớ quay lộn đầu vô trông để chết hả?

- Như vậy... mình đi luôn à?

Tư Cầu gất gông:

- Chớ sao! Anh đi trông chết đã đành, còn em vô thì cũng bị tụi nó mần thịt...

Phấn thở dài:

- Thì đành như vậy!

Tư Cầu lôi cô ta đi tới:

- Mau mau đi bà nội!

Phấn còn ráng hỏi:

- Mà đi đâu bây giờ anh?

- Đi đâu cũng được miễn thoát khỏi chỗ này thôi...

Phấn vội vã lộn theo anh ta và miệng thì lầm bầm:

- Em biết trước mà! Người ta đã nói là xui xẻo...

Tư Cầu chặn ngang:

- Em làm ơn cầm cái miệng lại giùm một chút! Ai biểu khi không còn bò địa dưới này làm chi cho sanh rắc rối như vậy nè!

Phấn toan nói lại nữa nhưng thấy Tư Cầu đi quá mau nên vội ráng rảo bước để theo cho kịp.

Tư Cầu bỗng quay lại hỏi:

- Chắc tiền bạc em... để ở trong nhà hết hả?

Phấn vội đưa tay nắn lấy túi áo và kêu lên:

- Chết hông! Tiền bạc giấy tờ gì em để trong túi ướt nhẹp hết rồi!

- Đâu đưa coi...

Phấn móc tuốt chiếc bóp nhỏ trong túi ra trao cho Tư Cầu. Tư Cầu sờ soạng cầm lấy rồi vui vẻ nói:

- Hồng sao đâu! Có ướt thì cũng sơ sơ thôi chớ chưa thấm hết đâu! Mình mới nhào dưới nước ruộng có chút xíu mà!

Phấn bỗng chỉ về phía trong và hốt hoảng kêu lên:

- Kia anh Tư! Họ đốt đuốc giăng hàng ở trong kia!

Tư Cầu ngoái cổ nhìn vô cười khan:

- Ôi tụi nó có đi theo rã giò cũng không kịp nổi hai đứa mình. Bây giờ em có đem theo tiền như vậy là vững lắm rồi...

Phấn sợ hãi hỏi anh ta đi:

- Anh đừng có ý y quá hồng được đâu. Anh liệu cách nào dông cho gấp chớ chuyến này họ tóm cổ hai đứa mình lại được thì nguy đa anh!

Tư Cầu mỉm cười hỏi lại:

- Bây giờ cũng biết như vậy hả? Dông thì dông...

... Tư Cầu dắt Phấn đi thẳng đến một con kinh chảy từ ngoài sông cái vô trong ruộng sâu. Thấy đi đặng tới mé nước Phấn lo ngại hỏi:

- Bộ... cùng đường rồi sao anh?

Tư Cầu đứng sát ngoài bờ ngó mong hai đầu con kinh:

- Cùng sao nổi mà cùng! Ở dưới này có chỗ nào mà anh không lội qua... Mình có ra đây mới có thể trốn đi cho mau đặng. Chỗ này, xuống câu qua lại nhiều lắm, thế nào anh cũng kiếm được một chiếc để nhờ họ chở mình đi ra sông cái rồi đồng tuốt một mạch lên phía Trà Ôn.

Phấn có vẻ đắn đo:

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Rủi họ không chịu hay chở mình đem nạp cho mấy ảnh, hoặc đi báo cáo rồi mới tính sao đây!

Tư Cầu đáp bằng một giọng đầy tin tưởng:

- Em khỏi lo mấy chuyện đó! Ai ra sao anh biết hết mà! Với lại ai nỡ hại mình làm chi mà dẫu họ có muốn rạch cái gì đi nữa thì... anh sẽ có cách làm cho họ phải tổn hết dấm hó hé gì nữa và phải riu riu nghe theo lời mình.

Phấn thở dài:

- Đành rằng mình phải liều, nhưng thời buổi này thiệt hổng dám tin ai hết anh ơi...

Vừa lúc ấy có ánh đèn lấp ló qua khúc quanh của con kinh, rồi một chiếc xuồng câu từ từ bơi trôi tới. Tư Cầu nhón gót nhìn kỹ người ngồi bơi sau lái rồi hấp tấp lên tiếng hỏi:

- Bác Tám đó hả bác?

Người ngồi dưới xuồng vội đưa dầm chận rà bót trốn đi của chiếc xuồng và ngóng cổ lên hỏi lại:

- Ai kêu qua vậy?

Tư Cầu hạ thấp giọng xuống một chút:

- Cháu đây mà bác... Tư Cầu đây mà!

Bác Tám giựt mình buông thõng cây dầm kéo rê trên mặt nước.

- Ý trời, mày đó hả Tư? Tao mới vừa ở trông thả ra đây... họ kiếm mày nát nước hết, sao mày còn lảng chàng ở đây? Còn cái con gì đó, tao nghe nói nó đi chung với mày mà!

- Ở con Phấn hả?... Nó đi với cháu đây nè... Mà bác cập xuồng vô để cháu nhờ một việc này...

Bác Tám dợm cất dầm bơi đi:

- Ý thôi hổng đặng đâu mày ơi! Ai có phận nấy... tao già rồi cũng nên để tao ráng sống kiếm ăn đôi ba năm nữa...

Tư Cầu lấp bắp réo gọi:

- Khoan khoan bác Tám ơi, bác đành đoạn để cho hai đứa này chết ở đây hả? Bác ghé vô đi, cháu nhờ bác có một chút xíu mà! Ở đây vắng vẻ có ai dòm ngó rình mò gì đâu mà bác sợ hổng biết!

Bác Tám gác cây dầm lên ngang be xuồng:

- Tao hỏi mày phải nói thiệt: mày với cậu đó làm cái gì mà mấy chả ở trông la hét chửi trời, tìm kiếm tử mở như vậy hả?

- Trời ơi, bác còn hỏi câu đó nữa! Cháu có làm cái khỉ mốc gì là bậy bạ đâu! Từ đầu mùa tới bây giờ tụi này chỉ biết cắm đầu cắm cổ đi đánh giặc, vậy mà mấy chả còn bơi móc kiếm chuyện sanh sự hoài... Mà mấy chả làm quá, cháu đâu có nhịn hoài đặng bác!

- Còn cái con gì đó... sao lại leo vô nữa?

- Dễ hiểu quá mà bác! Cái thằng chính trị viên ôn hoàng dịch lệ đó nó kiếm chác với con này nhưng coi bộ... hổng xong nên đâm ra thù oán và nó tính buộc luôn con Phấn vô để tụi này chết chùm với nhau chơi mà bác!

- Bây giờ tụi này bây tính sao đây?

Thấy bác Tám còn lóng ngóng ở đó chớ chưa nhứt quyết bơi đi thẳng, Tư Cầu bèn lên tiếng van nài:

- Thì bác nghĩ coi tính cái gì nữa bây giờ. Thôi việc dĩ lỡ như vậy, hai đứa cháu chỉ có nước là đồng đi lánh mặt cho rồi. Thời may gặp xuồng bác đây thì... cháu xin nhờ bác cho tụi này có giang ra ngoài sông cái, rồi coi chỗ nào vắng vắng, bác cho tụi này tấp lên bờ...

Bác Tám có vẻ phân vân:

- Nói nào ngay, tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng thương, nhưng thương tụi bây đặng rồi nữa có rủi ro bề gì thì ai thương cho thẳng già này đây.

- Cháu nói hổng sao mà bác! Thôi cập xuồng vô đi bác! Thiệt cháu gặp xuồng bác cháu mừng hóm, bác với cháu thế nào cũng dễ nói chuyện nhau hơn, chớ phải gặp ai khác thì chắc khó xử đa!

- Sao vậy mày?

- Thì... nếu gặp xuống ai khác thế nào họ cũng giục giặc và chừng đó cháu bắt buộc... phải ra tay nỗ súng cũng nên, nhưng với bác thì... tránh được chuyện đó. Thôi cặp xuống vô đi bác!

Bác Tám làm thỉnh bỏ dầm xuống bơi rút vô phía bờ. Đến nơi bác cầm dầm cho chặt để chiếc xuống khỏi trôi rồi nhảy phốc lên bờ. Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, bác đi đâu đó?

- Thì tao giao cái xuống lại cho mày, mày muốn đi đâu thì đi, tao bất biết...

Tư Cầu níu áo bác lại:

- Coi, bác phải đưa hai đứa này đi chứ! Cháu mà bơi đi ngờ ngờ tụi nó chớp lại sao bác!

Bác Tám cần nhẫn:

- Chớ còn tao đưa hai đứa này rồi mấy chả tha cho tao chắc?

Tư Cầu dịu giọng giảng giải:

- Cháu đã nói bác đừng có lo khổ mẹ gì hết! Dưới xuống sẵn có hai tấm cà rèm chút nữa cháu dựng lên rồi tụi này chun vô đó... bác cứ ung dung bơi đi hồng ai hồ nghi gì hết đâu mà! (rồi anh ta níu lấy tay bác Tám dắt xuống xuống) Bác thương thì thương cho trót, rồi nữa thế nào Trời Phật cũng phù hộ cho bác...

Bác Tám bước xuống xuống lại:

- Thôi thôi... mày vái Trời vái Phật phù hộ cho mày, tao coi bộ... cần hơn, tao già rồi dầu có chết cũng... vừa phải. Thôi hai bận xuống mau đi...

... Trăng sáng vàng vạc ngoài sông cái. Gió thổi thốc vào trong mũi xuống làm cho Tư Cầu thấy thấm lạnh và Phấn cũng co ro người lại. Tiếng của chiếc dầm cạ vào be xuống đều đều cùng với tiếng nước rã ào ào trước mũi xuống nghe buồn một cách lạ lùng... Tư Cầu thò đầu ra ngoài nhìn ngoái về phía hàng cây trong bờ, nơi thôn xóm mà anh ta âm thầm từ biệt... Anh ta bất giác thở dài. Phấn ngóc đầu lên hỏi:

- Gì vậy anh Tư?

- Không...

Vừa lúc ấy, bác Tám cũng cất tiếng hỏi:

- Bây giờ tụi bây muốn đi đâu đây hả?

Tư Cầu đáp mau:

- Bác cứ bơi thẳng lên chợ đi, rồi gần đến khoảng nhà ruộng ông Cả, bác tấp vô cho tụi này lên bờ cũng được!

Bác Tám cười mỉa:

- Gần quá há!

- Ráng chịu khó cho cháu một chút mà bác! Nước còn lớn bác thả xuôi mấy hồi...

Phấn ngời rột dậy:

- Nè anh Tư, anh tính tụi mình đi đâu đây?

- Thì... đi trốn chứ đi đâu!

Phấn nhích lại nắm lấy tay anh ta:

- Trốn chung rồi tụi mình kiếm chỗ nào sống luôn với nhau hén!

Tư Cầu chậm rãi lắc đầu:

- Cái đó... hồng được đâu.

Phấn buông thõng tay xuống:

- Sao kỳ vậy?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Anh hỏi em: giặc giã lung tung beng như vậy mà còn có chỗ nào yên để hai đứa mình tấp vô đó chứ! Em còn chồng con, còn công việc mần ăn đặng đặng đê đê ở trên, anh thì long chong và hễ lọt vô bên nào bên nấy cũng cho lãnh đủ hết... như vậy em dám tính cái gì đời đời kiếp kiếp được hông?

Phấn có vẻ giận dữ:

- Nói như anh vậy thì... hồng có khi nào em với anh nghĩ đến chuyện ăn ở lâu dài với nhau được hết sao?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Chắc... hồng có khi nào nữa em à!

Phấn thở dài sườn sượt:

- Em biết trước vậy mà!

Tư Cầu ập úng nói tiếp:

- Em biết trước thì... em nên hiểu dùm bụng anh. Thời buổi này đâu phải ai cũng rảnh rang để nghĩ, để lo một cái chuyện... yêu thương, ăn ở với nhau đâu! Đó, em mới dĩa dưới này ngồi chưa nóng chỗ mà em thấy coi...

hết việc này đến việc nọ... nó chèo kéo nhau làm mình thiếu điều phát điên phát khùng...

Thấy Phấn ngồi làm thinh, Tư Cầu bèn ân cần dặn dò thêm:

- Chút nữa khi tới nhà ruộng của ông Cả thì... mạnh ai nấy theo con đường này, em chịu khó lội lên chợ để đón tàu hay xe gì đó đi trên luôn đi, còn anh, anh băng qua giồng đi quẹo trở xuống La-Ghì thăm tía má, anh Hai của anh trước khi anh đông tuốt lên miệt Châu Đốc nương nấu một thời gian... Bây giờ hai đứa mình chỉ có... hai con đường đó!

Phấn lên giọng chua chát:

- Con đường nào của anh thì cũng đi bết ra hết!

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, ngậm ngùi bảo:

- Thôi, chuyện này em hết mong trở địa dưới nhà, mà anh cũng hết dịp để gặp em nữa! May mà mình còn được núp chung nhau dưới chiếc mui xuồng này thêm một khoảng sông nữa!

Tự nhiên Phấn quơ tay ôm ghì lấy Tư Cầu... và anh ta thì nghẹn ngào nói tiếp:

- Em địa trên, em còn có chú Ba, có thằng Kỳ, có công chuyện mần ăn, có chuyện nhà chuyện cửa... chớ còn anh, rồi đây anh cũng chẳng có cái gì hết! Phải, anh chẳng có cái gì để lo nghĩ cho... rành rẽ, hẳn hoi, mặc dầu anh lo nghĩ cả trăm cả ngàn thứ chuyện....

Phấn buông tay ôm lấy đầu anh ta ghì chặt xuống ngực như ôm ấp vỗ về một đứa trẻ:

- Thôi, em biết rồi, em hiểu rồi... anh đừng nói gì nữa hết...

... Và trong phút chốc Tư Cầu có cảm giác mình trở nên bé bỏng, vụng dại một cách thật kỳ thú! Anh ta nhoi đầu nhìn ngoái ra mặt nước dưới ánh trăng khuya lạnh lẽo... Một luồng gió thổi ào vào trong mui xuồng làm cho Tư Cầu rùng mình và vội rúc đầu vào bên ngực ấm của người yêu. Anh ta khe khẽ kêu lên như có ý tiếc rẻ một cái gì:

- Cha, phải chi trong đêm nay con sông này... đi hoài hổng tới bến thì sướng biết mấy!

Từ đằng sau lái, có tiếng cười lạt của bác Tám đáp lại liền:

- Hừ, tao bơi cúp bình thiếc chớ mày có bơi ở đâu nên mày van vái cho con sông này dài hoài hoài! Mà xuồng của tao là xuồng mần nghề đó nghen! Tụi bây làm ơn nhớ giùm tao một chút!

Nghe câu đó, Phấn đưa tay véo nhẹ vào lưng Tư Cầu rồi ngoái cổ ra phía sau nói lớn:

- Anh Tư ảnh nói... chơi mà bác! Tụi này biết giữ gìn lắm mà!

Tuy nói thế, Phấn cũng đưa hai vòng tay ôm lấy cổ Tư Cầu dịu nằm xuống và nói thỏ thẻ một bên tai:

- Thôi... hai đứa mình còn gần được nhau lúc nào hay lúc này phải hông anh cưng?

Chiếc xuồng hơi chòng chành một chút và... làm cho bác Tám bực mình giữ dầm móc mạnh xuống nước, khiến cho mũi xuồng suýt chút nữa đâm quẹo... ngang.

Tư Cầu nhồm đầu lên hỏi:

- Cái gì vậy bác Tám?

Bác Tám trả lời ráo hoảnh:

- Tránh đám chà mầy!

Tư Cầu mỉm cười nằm xuống gối đầu lên trên cánh tay mềm dịu của Phấn...

Đang mơ mơ màng màng, Tư Cầu bỗng giật mình vì một tiếng động mạnh ở mũi xuồng. Anh ta quơ quào chụp lấy khẩu súng rồi lập bấp hỏi vọng ra phía sau lái:

- Gì vậy bác Tám?

Bác Tám vừa đứng xốc cạm cây dầm xuống nước vừa đáp:

- Tới rồi đó mầy!

Tư Cầu gỡ tay Phấn bò ra trước mũi xuồng và dụi mắt lia lịa:

- Ở đâu đây bác?

Bác Tám đáp sáng giọng:

- Coi, mầy biểu tao đưa lên đây, bây giờ mầy còn hỏi cái điệu đó nữa... bộ mầy tính bắt tao thả lên thả xuống giữa sông theo con nước lớn ròng để hai đứa bây ôm xà nọ với nhau hoài chắc!

Phấn cũng bước theo ra trước mũi xuồng. Cô vung vai rồi hỏi Tư Cầu:

- Mình lên chỗ này hả anh?

- Ừ.

Đoạn anh ta nhảy phốc lên bờ rồi đưa tay vịn cho Phấn leo lên.

Bác Tám vội vã nhỏ chiếc dầm lên:

- Thôi phần công việc của tao xong hết rồi phải không?

Tư Cầu đi lại gần chỗ lái xuồng:

- Thiệt tụi này làm phiền bác nhiều quá... Thôi bác dìu đi, nước cũng bắt đầu nhữn rờng rồi...

Bác Tám có vẻ bùi ngùi:

- Nói là nói vậy chứ tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng tội nghiệp lắm! Mấy cháu đi mạnh giỏi bình an, bác dìu đây nghen!

Phần vội bước lại gọi bác:

- Khoan đi bác Tám ơi! Đây cháu gửi bác chút đỉnh tiền để hút thuốc (cô hấp tấp móc ra một tờ giấy một trăm đồng và nhét vô tay Tư Cầu) Nè anh Tư anh đưa cho bác.

Thấy vậy, bác Tám vội nài cho lui xuồng ra nhưng Tư Cầu đã nhanh tay chụp niu giữ lấy mũi lại rồi nhét tờ giấy bạc vô trong một chiếc nẹp tre trên tấm cà rèm.

Bác Tám cựa nựa om sòm:

- Ê, tụi bây lấy lại thì tao mới chịu đi! Bộ tụi bây trả tiền công cho tao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Ai mà dám làm như vậy hông biết! Tội nghiệp mà bác!

- Bộ tụi bây nói tao ham tiền lắm hả? Thử thời gặp ai khác mà có mướn tao cả bạc triệu coi tao có chớ lên đây không! Hay là kẻ sùng kẻ dao vô bằng hòng bắt tao đi coi tao có chịu nhúc nhích hay không!

Tư Cầu vừa cười mỉm vừa xô mạnh mũi thuyền ra:

- Cháu dự biết bụng bác mà!

Bác Tám lắc đầu rồi ái ngại hỏi lại Tư Cầu:

- Chắc chuyến này mày... đi luôn hả Tư?

Tư Cầu nhún vai:

- Thì bác nghĩ coi... cháu làm sao dám ló mặt dĩa dưới nữa!

Bác Tám cất dầm lên bơi:

- Cháu ráng giữ mình nghen cháu Tư! Bác lui nghen...

Tư Cầu cảm động nhìn theo và nói vói:

- Bác dìu dưới... nếu tụi nó có nghi cái gì thì bác liệu sắp đặt câu trả lời cho xuôi nghen bác!

Bác Tám khẽ gật đầu rồi bơi bung chiếc xuồng ra ngoài xa...

o o
o

- Bác đó coi vậy mà tốt quá!

Câu nói của Phần làm cho Tư Cầu như sực tỉnh. Anh ta quàng tay ra sau lưng Phần dìu đi lên phía trại ruộng ông Cả nằm kề bên con lộ vườn. Mấy gian nhà trống trơn, lạnh lẽo (vì từ hồi bắt đầu có giặc giã, ông đại điền chủ này đã bỏ phé hết ruộng nương để đông tuốt lên Cần Thơ ở) khiến cho Phần rùng mình đi ép sát vô mình Tư Cầu...

... Ra đến con lộ, Tư Cầu nắm lấy hai bàn tay của Phần và nhìn thẳng vào mặt... vội cúi đầu đưa chân chà chà trên một đám cỏ cú mướn rượt sương khuya.

- Em... như hai đứa mình bàn tính hồi nãy, bây giờ em đi thẳng lên chợ còn anh, anh lội băng qua đồng để bọc xuống dưới La Ghì...

Phần ngược mặt nhìn lên, và qua ánh trăng xuyên, Tư Cầu thoáng thấy hai ngấn nước mắt lấp lánh...

- Bộ không có cách gì khác sao anh? Hay là... hay là em theo luôn với anh đi xuống dưới La-Ghì, rồi hai đứa mình nương náu ở đó để kiếm cách buôn bán làm ăn... Hay là anh muốn đi đâu xa nữa cũng được, anh tạm ở dưới này đôi ba ngày hay một tuần lễ để em đông lên Sài Gòn quơ thêm chút đỉnh vốn liếng rồi em sẽ trở xuống kiếm anh...

Tư Cầu vừa xiết chặt thêm đôi bàn tay của Phần vừa lắc đầu:

- Hông được đâu em. Anh đã nghĩ nát nước hết rồi. Thiệt anh không biết cất nghĩa làm sao cho em hiểu...

Khổ ở chỗ là bây giờ tuy không có bên nào dung tha anh ráo nhưng anh lại cũng... không trốn bỏ đi đâu được! Anh đã cố thử làm... tai điếc mắt ngơ một thời gian rồi mà cũng hông được em! Hể anh nghe có tiếng súng nổ là trong mình làm như thấp thỏm nhớ ông bà ông vải gì kỳ vậy...

Phần lắc nhẹ tay anh ta:

- Tại anh muốn hành thân hành xác anh vậy chứ gì! Bộ thiên hạ hết người đứng ra lo rồi sao!

Tư Cầu gãi đầu:

- Không phải tại thiên hạ hết người mà tại... mình ở không yên...

Phần nói chen vô liền:

- Thì đó, em nói có sai đâu!

- Bởi vậy nên anh đâu có dám tính tới chuyện ở lâu dài với em được! Vì thế nào cũng có ngày anh bỏ mẹ nó lại hết ráo để đông đi nữa...

Phần cúi đầu làm thinh.

Tư Cầu buồn rầu nói tiếp:

- Thôi em à, bây giờ hai đứa mình cũng... lớn tuổi hết rồi chứ đâu còn ở vào cái thời mười sáu, mười bảy tuổi nữa đâu... Đứa nào đứa nấy cũng dính cứng vô chuyện riêng của mình hết, và dầu cho anh với em có đánh liều làm lại ráo trọn cuộc đời đi nữa thì em có chắc là nó sẽ tốt đẹp, sẽ êm thấm hơn bây giờ hông?

Phần nói gạt ngang:

- Nhưng nó hợp ý với mình hơn!

Tư Cầu bắt mỉm cười:

- Em có chắc không? Hay là sau này lại đổ thừa kia nọ lung tung lên... mình đã thử một lần rồi...

- Xí, bộ tại em hả? Mà anh không muốn thì thôi!

Tư Cầu kéo Phần lại gần mình:

- Dầu thế nào đi nữa, không phải mối tình của mình chấm dứt trên con lộ này... Đó em hông thấy sao: mỗi lần mình có dịp gặp nhau lại là anh coi bộ còn... mặt nồng gắt hơn trước nữa...

Phần gục đầu trên vai anh ta thờ dài...

- Thiệt chỉ với em, anh mới dám mấy lần làm cái chuyện... tổn âm đức! Anh đâu quên em là gái có chồng có con đang hoàng... Nội chút xíu đó em cũng rõ bụng anh...

Mấy tiếng gà gáy rộ lên trong xóm kế cận...

Tư Cầu nhẹ buông Phần ra:

- Coi bộ... gần sáng rồi em à...

Phần quay mặt nhìn về con lộ xa hun hút, rồi nhìn Tư Cầu:

- Chuyến này... em biết sẽ gặp anh lại ở đâu?

Tư Cầu nhún vai giơ tay chỉ bá vơ vào khoảng trống không...

Phần ngậm ngùi gật đầu như thấu hiểu câu trả lời... bi thảm ấy.

- Em cũng nên lên chợ mau mau để... cho kịp chuyến xe “tài nhứt”.

Phần móc bóp ra trao cho anh ta mấy tờ giấy bạc rồi gượng cười nói đùa:

- Thôi ghen, lần này là lần chót đó!

Tư Cầu chưa kịp trả lời hay nói thêm một tiếng gì thì cô ta quay lại hấp tấp bỏ chạy đi.

Tư Cầu hốt hải kêu gọi:

- Em, em!

Chỉ có mấy tiếng khóc âm ức của Phần vọng lại, rồi cái bóng của chiếc áo túi trắng cũng mất hút sau một đám chuối mọc lẩn ra khúc quẹo của con lộ... Tư Cầu đứng nhìn trôn trời về phía ấy... Trên trời, một con le le lạc đàn bay ngang qua và tiếng kêu gọi bạn rả rích của nó như vướng mắc vào ánh trăng tà trước khi lẳng tan hẳn. Tư Cầu bỗng nhớ trực đến mấy tờ giấy bạc của Phần mà anh ta vẫn còn nắm chặt trong tay... Anh ta bùi ngùi nhét vào túi rồi thờ thẫn bước rẽ xuống bờ mẩu ruộng để băng qua phía bên giồng. Anh ta vừa đi vừa xốc lại cây lục dất trước bụng: khẩu Herstal, tuy thuộc cỡ bầy ly mây mà sao hôm nay có vẻ nặng trĩu khác thường...

◦ ◦
◦

... Mới đây mà Tư Cầu nấn ná ở nhà anh Hai của anh ta gần được trót tháng. Ngày này qua ngày kia, cái tình cảnh ăn no ở không ngồi rồi làm cho anh ta chán ngán vô cùng. Sáng hôm nay, Tư Cầu ngồi bó gối ngoài hàng ba nhà để lắng nghe những tiếng súng lớn nổ vọng lại từ một miền nào khá xa... Hai Cang ở trên đồn về thấy vậy vội bước lại gần em và vồn vã hỏi:

- Sao mậy hông thả ra chợ chơi, chứ làm gì ngồi bí xì như muốn... trù cha hại mẹ vậy mậy?

Tư Cầu trề môi, nhún vai rồi làm thinh luôn. Hai Cang móc ra một gói thuốc “Gô-loa” đưa mời em hút rồi ân cần hỏi thêm:

- Sao mậy? Cái chuyện tao đem bàn với mậy hôm trước đó, mậy đã tính thế nào chưa?

Tư Cầu hấp tấp phà hết hơi khói ra để trả lời:

- Tui đã nói hông được mà! Bây giờ anh biểu tui theo anh đi lính như vậy thì cũng ngặt cho tui quá!

Hai Cang có vẻ bức mình:

- Coi, bây giờ mày phải tính xem nên theo bên nào thì theo dứt dạt một bên chớ cứ long chong ở cửa giữa hoài sao? Mày cũng đã ở phía bên ngập đầu lút cổ chịu hông thấu nữa nên mày mới bò vô đây...

Tư Cầu nói chận ngang:

- Tui địa đây là để thăm tía má, thăm hai vợ chồng anh và thằng Năm... chớ bộ tui vác mặt địa đây để đăng lính cho Tây ở trên đồn hả?

Hai Cang dậm mạnh chân xuống đất:

- Mày nói điệu trên trời dưới đất hoài hê! Mày đã ở trông hết nổi, bây giờ mày ra đây mà lại không chịu theo bên này... vậy mày muốn theo ai nữa chớ? Theo Ngọc Hoàng Thượng Đế chắc?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Tui... hông theo bên nào hết...

Hai Cang nhăn mặt:

- Mày nói sao?

Tư Cầu ngó lảng ra ngoài sân rồi chậm rãi trả lời:

- Tui không theo bên anh vì bên anh... bậy, mà tui cũng không theo bên anh Ba vì bên anh Ba... không hợp...

Hai Cang ngó em lắc đầu liền liền:

- Tao chạy mày luôn. Mày không theo phe nào hết thì cũng được đi... Vậy thì mày cứ ở luôn đây rồi coi cái gì đó mua bán mần ăn, hay là mày nhảy ra mần vài công rầy đi, tao bỏ vốn cho!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Anh cứ để thầy kệ tui mà! Anh nghĩ coi thời buổi này mà anh bắt tui phải... trụ hình mần ăn... lương thiện thì ngặt cho tui quá...

Hai Cang nhìn sững em:

- Vậy mày muốn làm vương làm tướng gì nữa?

- Tui tính mơi hay mốt gì đây tui đi lên miệt Châu Đốc...

Hai Cang chận lời:

- Mày lên kiếm cái động nào trong Bảy Núi tu chắc?

Tư Cầu cười xòa:

- Bậy nà! Tui lên đó kiếm một người quen, người này tui biết hồi mới trôi nổi lên Nam Vang...

Hai Cang chau mày:

- Dầu mày có lên Châu Đốc hay ở dưới này tao chẳng thấy chỗ nào khác đâu?

Tư Cầu hơi lúng túng:

- Cũng... có chớ sao không. Ở miệt trên tui nghe nói yên yên hơn ở dưới mình, và lên ở trên cũng như ở một chỗ xứ lạ quê người không quen ai không biết ai... như vậy may ra tui mới lo tu tỉnh mần ăn được.

Ngừng một giây, Tư Cầu lại nói tiếp:

- Chớ còn ở dưới này, quanh đi quẩn lại, cái gì cũng nhắc mình nhớ đến chuyện cũ hết. Anh nghĩ coi, như vậy làm sao mình rảnh tâm rảnh trí để lo mần ăn được!

Hai Cang thở dài:

- Thì thôi, mày muốn đi tao cũng không cản... Nhưng mày đã có nói cho tía má hay chưa?

Tư Cầu gật đầu:

- Rồi.

- Bộ ông bà... hông có nói gì hết sao?

Tư Cầu gượng cười:

- Ý trời ơi tía má cự nự um sùm, nhứt là má! Má nói bộ tui khùng điên gì sao! Nhưng rút cuộc rồi cũng êm hết...

Hai Cang cười theo:

- Thì ai còn lạ gì tánh nết... kỳ đời của mày nữa! (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Nè Tư, mày một ngày một lớn thêm, chuyện này mày có đi thì cũng ráng lo tu tỉnh làm ăn và nếu gặp chỗ nào phải nơi xứng lứa thì mày cũng nên lo... kiếm một con vợ để cho nó cột chun buộc cẳng mày lại. Mày mà lông bông như vậy hoài làm sao mà nên vóc nên người với thiên hạ được!

Tư Cầu trả lời xụi lơ:

- Thì để tui... ráng coi!

Hai Cang nhìn em, ngao ngán:

- Mày... tao coi bộ cũng khá mà sao cứ linh xình hoài hông biết! Tía má lo buồn vì mày nhiều lắm đó nghen!

Từ Cầu buông thõng mấy tiếng “Tui biết mà!” rồi trầm ngâm ngồi nhịp chân, ngó mông lên một đám mây trắng đang uể oải trên nền trời xanh biếc, bao la...

- ◦
-